

Оксана Розумна

Проект «Я на тебе чекатиму під каїсе-дра»: розбудова комунікацій Україна–країни Африки

Українсько-африканський мистецький проект «Я на тебе чекатиму під каїсе-дра» є прикладом розбудови культурних комунікацій на нових напрямках, один із яких – країни Африки. Авторка пропонує до розгляду кейс дворічної діяльності проекту з висновками для розвитку нового контенту культурної дипломатії України.

Ключові слова: культурна дипломатія, культурний контент, культурні комунікації, відносини Україна–Африка.

The African–Ukrainian art project “I will Be Waiting for You under the Kaice-drat” illustrates the new directions Ukraine’s cultural communications are taking in Africa. Drawing on the implementation results of this two-year project, the author provides various recommendations for enriching the content of Ukraine’s cultural diplomacy.

Keywords: cultural diplomacy, cultural content, cultural communication, African–Ukrainian relations.

Африканський континент все частіше згадується як перспективний, але досі належним чином не оцінений напрям зовнішньої політики України. Зокрема фахівці зазначають брак цілеспрямованої державної політики щодо нього: на 49 країн Південно-західної Африки налічується лише п’ять посольств України – у Сенегалі, Нігерії, ПАР, Кенії, Ефіопії¹. Заходами, що стимулюють інтерес держави до Африки, можна вважати формування Українсько-африканської ділової ради у 2014 році, проведення наукових форумів (круглі столи «Україна та Африка: перспективи економічної співпраці» в Національному інституті стратегічних досліджень та в Торгово-промисловій палаті України у 2014 році), відзначення Дня визволення Африки у Комітеті Верховної Ради України у закордонних справах з ініціативи Голови Комітету Ганни Гопко.

Це свято щорічно відзначається 25 травня за рішенням ООН, але в стінах українського Парламенту такі заходи вперше відбулися лише у 2015 році. Наступного, 2016-го року відзначення

Дня Африки у Верховній Раді України мало на меті максимально зацікавити послів африканських країн та представників бізнесу у представленні українських компаній на континенті. Українська культурна дипломатія може виступити потужним промоутером інтересів України в Африці, тому Ганна Гопко залучила до цієї події проект, що презентує діалог між Україною та країнами Африки мовою культури і культурної дипломатії.

Мистецький проект «Я на тебе чекатиму під каїсе-дра» народився у 2015 році завдяки інтересу українських письменників та перекладачів до сучасної літератури Африки. Протягом двох років у його рамках активно перекладаються поети з різних країн Африки, видано антологію сучасної африканської та української поезії «Каїсе-дра росте, де хоче», проект бере участь у літературних фестивалях, піднімаючи теми, що однаково турбують і Україну, і Європу, й Африку, розвивається у музичній та театральній площинах².

Нещодавно автори та артисти проекту «Каїсе-дра» (скорочена версія назви) представляли Україну у Південній Африці, напрацьовуючи

¹ Гарбар Р. Про перспективи співпраці з Чорним континентом. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://day.kyiv.ua/uk/article/svitovi-dyskusiyi/25-travnya-den-afryky>.

² Каїсе-дра росте, де хоче. Антологія африканської поезії / Упоряд. О. Гусейнова. – Тернопіль: Видавництво «Крок», 2016. – 160 с.

українсько-південноафриканські зв'язки та розвиваючи нові напрями співпраці. Робота команди проекту є прикладом нової культурної дипломатії України, яка дедалі більше відходить від формату презентацій, віддаючи перевагу діалогу щодо спільних проблем сучасних суспільств, який ведеться мовою мистецтва. Тому зроблені у статті висновки можуть бути використані в майбутній роботі українських культурних інституцій за кордоном та для менеджменту окремих проектів культурної дипломатії.

Першим аргументом актуальності дослідження проекту «Я на тебе чекав під каїсе-дра» як кейсу культурної дипломатії буде факт повної відсутності подібної проблематики на напрямку «Україна–Африка». Це – велике обмеження і водночас – стимул для комунікацій із африканським світом, що сприятиме розвитку в першу чергу власної культури, змінам у суспільстві у бік відкритості, толерантності, відмови від стереотипів, розбудови стосунків довіри. І разом із тим – напрацюванню необхідних у сучасному світі культурних комунікацій.

Другим аргументом на користь актуальності цієї статті і, ширше, всієї проблематики української культурної дипломатії у країнах Африки, є стратегічні інтереси України у різного роду зв'язках із цим ареалом. Як зазначають джерела, «вітчизняні політичні партії та групи майже не включають до програм діяльності розвиток відносин із континентом» та наголошують на необхідності диверсифікації напрямів зовнішньої політики, включаючи до них Африку¹, яку варто розглядати не лише як джерело природних ресурсів та сировини, а брати до уваги фактор посилення інформаційних, економічних та політичних впливів на цьому континенті інших держав, наприклад, Російської Федерації. Зокрема на вже згаданому засіданні у Парламенті з нагоди Дня визволення Африки у травні 2016 року Ганна Гопко особливу увагу приділила розвитку контактів у науково-освітній сфері. Важливий сегмент активних комунікацій з африканськими країнами складають громади українців, які проживають на континенті, зокрема й учасників мережі “*Global Ukrainians*” (діють у Південній Африці та Мозамбіку). Цього року у березні в Кейптауні відбулися масштабні заходи (лекторії і виставки у кількох бібліотеках, покази фільмів, фестиваль мистецтв та вуличної їжі), які розповіли південноафрикан-

¹ Попфалуші Д. Україна–Африка: інституційно-нормативний вимір відносин. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://iac.org.ua/ukrayina-afrika-institutsiynonormativniy-vimir-vidnosin/>.

цям про сучасну Україну з ініціативи української громади та її активістів Дзвінки Качур, Олесі Лобшер та інших.

Важливо досліджувати саме культурний аспект дипломатії України та країн Африки, багато з яких зараз проходять шлях трансформацій від постколоніалізму до демократії, зустрічаючись із тими ж проблемами, що і нинішнє українське суспільство. Адже сучасні культура і мистецтво являють собою тонкі, але надійні інструменти для включення людини до нової реальності, опанування її. Спілкуючись мовою літератури або музики, різні суспільства обмінюються досвідами, болючими або успішними, але однозначно взаємно важливими. Або, віддзеркалюючи ці досвіди, проектують шляхи розвитку у новій реальності.

Питання культури у час трансформацій мають все більше голосу як у загальнішому сучасному науковому дискурсі, філософському або історичному, так і в ролі об'єкта *culture studies*². Оскільки ця стаття фокусується на літературному проекті, діяльність якого є кейсом нової культурної дипломатії України, хотілося б вести мову в методологічному полі саме культурології. У її підготовці авторка орієнтувалася на напрацювання літературознавця Наталії Висоцької з проблем американського мультикультуралізму, матеріалом яких є впливи африканських культур на суспільство і культуру Сполучених Штатів Америки³.

Як один з методів вивчення явищ культури та літератури Наталія Висоцька пропонує їх аналіз «під кутом зору реалізації в них установок на надання голосу представникам всіх суспільних секторів, зокрема тих расових, етнічних та інших меншин, які тривалий час були позбавлені репрезентації у соціокультурному просторі Америки або були представлені у ньому крізь призму негативних стереотипів»⁴. Тому дослідження проекту «Каїсе-дра» як явища культури звертається до запропонованої дослідницею методології – діалектики бачення національної культури як моно- та багатовекторної системи.

Заслужують на увагу праці, які зосереджуються на взаємних впливах культур, зокрема коли

² LeBaron Michelle. Culture and conflict. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.beyondintractability.org/essay/culture-conflict>.

³ Висоцька Н. О. На перехресті цивілізацій. Афроамериканська драма як мультикультурний феномен. – К., 1997; Висоцька Н. О. Єдність множинного. Американська література кінця XX – початку XXI століть. – К.: Вид. центр КНУ, 2012.

⁴ Висоцька Н. О. Єдність множинного... – С. 6.

мова йде про витоки тих чи інших мистецьких явищ¹.

Тема культурних реконструкцій звучить не лише у вербальній науковій площині – вона поширюється на все більш впливову у сучасному світі музейну діяльність. Зокрема відкритий у вересні 2016 року Смітсонівський Національний музей африкансько-американської історії і культури у Вашингтоні озвучує ідею примирення, реконструюючи спільне культурне поле конфліктуючих у минулому сторін та проектуючи розбудову здорового суспільства через освітні програми². Така діяльність музейних інституцій створює загальний мультикультурний контекст для розвитку міжнародних мистецьких проектів, прикладом яких є «Я на тебе чекатиму під каїсе-дра».

Важливу методологічну базу аналізу явищ культурної дипломатії України становлять праці саме українських дослідників, які «вписують» до загальносвітового наукового контексту вивчення «м'якої сили» її українські варіанти. Цінність таких праць – у запропонованих авторами поглядах на нові можливості культурного інструменту в площині іміджевої політики та міжнародних відносин. Великий внесок роблять розвідки порівняльного характеру культурної дипломатії України та інших країн, – вони підказують нові шляхи розвитку української «м'якої сили». Таким розробкам був присвячений 16-й випуск «Агори»³. Особливо цінними для розбудови українських інститутів культурної дипломатії є порівняльний аналіз польського та українського досвідів, який здійснює у кількох працях дослідниця Тіна Пересунько⁴.

Дослідження ведеться в рамках концепції культурної дипломатії, запропонованої на сторінках «Агори» культурологом і мистецтвознавцем Наталією Мусієнко⁵. Дослідниця запропонувала розглядати поняття «культурної дипломатії» через

кейс мандрівної виставки українських художників, присвяченої мистецтву, створеному на Майдані під час протестів. Цим створено прецедент живої, інтелектуальної розмови, яка ведеться одночасно у двох площинах – теоретичній (обґрунтування концепції та закладення наукового фундаменту розбудови інститутів культурної дипломатії) і практичній (реалізація проекту культурної дипломатії з висновками щодо його результатів і перспектив).

На початку 2015-го року, коли проект «Я на тебе чекатиму під каїсе-дра» лише починав свою діяльність, перед його командою, яка тоді складалася з українських поетів і перекладачів (Оксана Куценко, Олена Гусейнова, Ганна Яновська, Олеся Мамчич, Дмитро Лазуткін, Катріна Хаддад, Олег Коцарев, Олаф Клеменсен, Галина Ткачук, Тарас Малкович), а також художниці-графіка Лесі Синиченко, стояло завдання не лише вийти за рамки формату традиційних для сучасного літературного процесу «поетичних читань» у сенсі іншої форми публічних виступів, а і запропонувати абсолютно свіжий за своїм змістом контент. Щойно перекладені вірші поетів Африки, прочитані перед публікою на фестивалі «Книжковий Арсенал» у квітні 2015 року та на Форумі видавців у вересні того ж року були сприйняті з великим інтересом. Аудиторія літературних заходів значно розширилася і зібрала велику кількість глядачів – поетичні читання виглядали як перформанс завдяки свіжим метафорам африканської поезії та музиці запрошених на виступи «українських африканців».

Успіх публічних виступів окрилював і заохочував розвивати проект далі. До числа перших перекладачів (Оксана Куценко з французької, Ганна Яновська з англійської, Катріна Хаддад з арабської) приєдналися інші учасники проекту (з'явилися переклади з англійської Олени Гусейнової, Олесі Мамчич та Тараса Малковича). Розширилося коло перекладених африканських авторів, тепер їх стало стільки ж, скільки й учасників української сторони проекту – десять. Так з'явилася ідея видання антології, у якій були б представлені по десять українських та африканських поетів. Серед останніх – Седар Сенгор (Сенегал), Кріс Манн, Анна Келлас, Ізобель Діксон, Джон Метієр (Піденна Африка), Ремі Раджі, Акем Ласісі, Габріель Бамгбозе (Нігерія), Мусаемира Зімуња (Зімбабве), Абдельлатиф аль-Ляабі (Марокко). Вибір поетів належав українським перекладачам та не був обмежений зовнішніми критеріями.

¹ Блэр А. Рубл. Восьмидесятилетие «Порги и Бесс». Переосмысливая русское влияние на американскую культуру // Сучасні проблеми дослідження, реставрації та збереження культурної спадщини: Збірник наукових праць з мистецтвознавства, архітектурознавства і культурології. – Вип. 11. – С. 7–18.

² Educators. Centre for Teaching and Learning. @ NMAAHC. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://nmaahc.si.edu/learn/educators>.

³ Агора. – Вип. 16. Зброя та культура як чинники зовнішньої політики України. – К., 2016.

⁴ Пересунько Т. Ідея української культурної дипломатії в XXI столітті: проєкція крізь призму польського досвіду // Український Альманах. – Варшава, 2014.

⁵ Мусієнко Н. Культурна дипломатія. Case Study: мандрівна виставка українських художників // Агора. – Вип. 14. – С. 115–118.

Поки тривала перекладацька робота, художниця Леся Синиченко працювала над візуальною частиною проекту, символом якого, як видно із його назви, стало дерево «каїсе-дра». Сама назва є рядком із поезії Седара Сенгора про призначену під цим деревом зустріч, адресованої його другові й колезі, поетові Еме Сезеру.

У країнах Західної Африки місце під деревом «каїсе-дра» є локацією для гуртування місцевої громади, де відбуваються найрізноманітніші спільні заходи, від серйозних нарад общини до святкування. Символ сягає культури традиційного суспільства, але і в сучасному Сенегалі поняттям «каїсе-дра» (дослівно «дерево балачок») позначають якусь спільну активність (освітні центри, жіночі асоціації тощо)¹. Леся Синиченко створила галерею зображень розмаїтих «каїсе-дра» – від карнавальних-святкових, екзотичних і життєрадісних, до мінорно-аскетичних, натякаючи на можливість присутності такої локації для спільної творчості і розмови в різних географічних умовах і за будь-яких обставин.

Отже, вихідним меседжем проекту була потреба діалогу (у тому числі, діалогу культур), а «каїсе-дра» виглядало ідеальною локацією для такої розмови. Вектор цієї розмови остаточно визначився, коли до команди проекту приєдналися музиканти та співаки². Ними стали українські афродрамери, що збирали фольклор у Західній Гвінеї, «AfriKAN», та співачки зі сходу України, учасниці етно-театру «Дивина», вимушено переселені з Донецька до Києва через окупацію сходу України. Так у 2016-му, напередодні видання антології, предметом розмови митців проекту «Каїсе-дра» виявляються вимушені переселення, відчуття мігрантів, як внутрішніх, так і зовнішніх. Біль втрачено вдома добре знайомий багатьом африканцям, а віднедавна – і українцям. Ця тема стає «парасольковою», об'єднуючи публічні заходи, вихід друком антології, публікації статей. Для дерева, як і для людини, важливим є ґрунт, у якому можна або вирости, або загинути, – над цим упродовж року міркують учасники команди проекту.

Участь етно-театру «Дивина» у проєкті є значовою саме з огляду на розуміння діалектики роз-

витку української культури. Наскільки важливим для Сполучених Штатів виявився перехід від концепції «плавильного котла» до так званої «тарілки салату»³, множинності культур в загальному культурному полі, настільки багатообіцяючим для України виглядає сьогоднішній перехід від гуманітарних дискусій, що донедавна ділили суспільство на «українське» та «зросійщене», до інтеграції внутрішньо переміщених осіб засобами культури та мистецтва.

І якщо за зміною «центральної національної метафори» в США, про яку пише Н. Висоцька, стояли суспільно-політичні та культурно-психологічні процеси, в Україні ймовірним є великий «плюралістичний вибух» (термін Н. Висоцької), який змінить її культурний ландшафт. А поки що думки про політику «тигеля» у Сполучених Штатах спонукають до паралельних прочитань: «від самого початку з уявлення про «єдину націю» було виключено чорношкірих мешканців країни» (читається: мешканців шахтарського регіону)⁴.

Знаковим періодом становлення проекту стає початок 2016 року, коли «Каїсе-дра» упродовж 45 днів активно виступає у засобах масової комунікації та на мистецьких майданчиках, аби привернути увагу до краудфандингової кампанії на платформі «Велика Ідея», де відбувався збір коштів на видання книги⁵. В цей час остаточно кристалізуються ідеї проекту, до нього приєднуються нові учасники (відеорежисерка Дарія Попович починає збирати відеоматеріал для роликів, а фотограф Ірина Брязгун готує авторські портрети митців для майбутньої книги). 60 українців підтримують коштами видання антології, сформувавши на неї як на кінцевий продукт своєрідний запит. У вересні того ж 2016 року, напередодні Форуму видавців, книга побачила світ у тернопільському видавництві «Крок», яке спеціалізується на перекладній літературі.

Діалогічність – основний принцип, покладений в основу антології та її ключова ідея, яку вдало відтворила упорядниця книги Олена Гусейнова вже у самій структурі⁶. Кожен із десяти українських авторів представляє в антології сво-

¹ «Я на тебе чекатиму під каїсе-дра» або культурна рефлексія африканських творів. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://global-ukraine-news.org/2016/04/21/ya-na-tebe-chehatimu-pid-kayise-dra-abo-kulturna-refleksiya-afrykanskyh-ivoriv/>.

² Проект «Я на тебе чекатиму під каїсе-дра» поєднує сучасні Африку і Україну мовою поезії. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://interns.org.ua/content/proekt-ya-na-tebe-chehatimu-pid-kayise-dra-poyednuye-suchasni-afryku-i-ukrayinu-movoyu-0>.

³ Висоцька Н. О. Єдність множинного. Американська література кінця ХХ – початку ХХІ століть. – К.: Вид. центр КАНУ, 2012. – С. 11.

⁴ Там само. – С. 14.

⁵ Велика Ідея. Я на тебе чекатиму під каїсе-дра. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://biggggidea.com/project/ya-na-tebe-chehatimu-pid-kase-dra/#>.

⁶ Стахівська Ю. У тіні баобаба // День. – 22 грудня 2016 року.

го колегу з Африки через невелике есе, в якому міститься відповідь на питання «чим є для мене африканська поезія або культура в цілому?». Ці есе відтворюють розмову між Україною (Європою) та Африкою, прокладають міст між українським читачем та іншими культурами або реальностями, спонукають до подальшого знайомства, пропонуючи дуже особисті перцепції африканських текстів.

Цей діалог та підняті проектом теми повели за собою перегляд «центральної метафори», що позначилося і на баченні традиційної для українців картини світу. Почутий і сприйнятий досвід «іншого» подарував нові висновки про пережите. Відкрилося розуміння внутрішньої сили комунікацій (у даному випадку з «новою», мало знайомою Африкою), які допомогли заповнити суспільні й особисті «білі плями» знань про континент та його культуру.

Виявилось, що відчинені перед незнайомцем двері неочікувано і мимовільно здатні закрити певні гешталти у масштабах суспільства. Первісна назва публікації «Що спільного мають між собою африканці і українці», запропонована для публікації в «Українській правді», була іншою: «Культурна дипломатія: відчиняємо двері, закриваємо гешталти», але її не підтримала редакція¹. За цією назвою стояли зроблені проектом «відкриття». Нове розуміння власної пам'яті прийшло завдяки розділеному досвіду пережитого «іншим» або алюзіям цього досвіду. Традиційний етнічний контент мистецького проекту дозволив «проявитися» особливостям сучасного мистецтва. Тема зовнішніх міграцій зняла напругу внутрішніх переселенців. При цьому спеціального пошуку аналогій між власною культурою і культурами Африки не велося.

Ще однією важливою ідеєю антології і проекту в цілому є прощання зі стереотипами. «Я переконана, що право на те, щоби на тебе дивилися без стереотипної лінзи, приходить після того, як ти сам наважуєшся таку лінзу відкласти», – говорить в одному з інтерв'ю упорядниці антології Олена Гусейнова². Основною тезою пролунала думка про традиційний у сучасному світі стереотип стосовно монолітності так званої «африканської

культури» та запропонований натомість проектом погляд на розмаїття «африканських культур». Їхній колорит полягає саме у багатошаровості і багатокомпонентності, що пов'язано із релігійними, політичними, географічними чинниками. Кліше «африканської культури» є настільки поширеним, що нігерійська письменниця Чімаманда Нгозі Адічі у своїх виступах застерігає про небезпеку єдиного африканського культурного нарративу³.

Попри те, що проект був некомерційним, він відкривав можливості для кожного з його учасників: художниця і фотограф отримали можливість зробити виставку «Дерево для слів: під ним і на ньому» (Музей книги і друкарства України, 1 грудня 2016 – 16 січня 2017 року), тексти українських поетів були опубліковані у книзі, що є важливим для сучасного українського автора навіть за умови відсутності гонорару. Одним із найбільших задоволень куратора є такий розвиток проекту, коли розвиваються його учасники. Справу можна вважати реалізованою, якщо в результаті цього кожен із зацікавлених у ній реалізує власні амбіції. Зараз цей розвиток відбувається у площині театру, у співпраці з фестивалем сучасного танцю «ZelyonkaFest» створюється вистава на основі текстів з антології «Каїсе-дра росте, де хоче», яка називатиметься «Пісок» і продовжуватиме тему міграцій та втрати дому.

Завдяки сучасному контенту (до антології увійшли тексти лише одного поета, який пішов із життя у 2001 році, Седара Сенгора) налагодження комунікацій із закордонними авторами відбувається безперешкодно. Більше того, з вуст перекладених українською іноземних авторів про Україну дізнаються у дедалі більшій кількості країн – видання такої антології є досить значимою подією в літературних колах. Ці ж іноземні автори виявляють бажання брати участь в українських книжкових подіях та знайомитися із нашою країною ближче.

Окремим досвідом «апробації» проекту була його участь в «Українських днях у Кейптауні» у березні 2017 року. Південна Африка переживає сьогодні складний період соціальних трансформацій, тому українська і південноафриканська культури багато в чому резонують між собою. Тема внутрішніх переселенців знайшла відгук на презентації у Національному музеї англійської літератури у місті Грехемстаун. Це дає підстави для продовження культурного діалогу, за яким –

¹ Розумна О. Дерево балачок: що спільного мають українці та африканці. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://life.pravda.com.ua/columns/2016/10/20/219078/view_print/.

² Оксана Куценко: Багатокультурність у межах однієї країни Африки вражає. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.chytomo.com/interview/oksanakucenko-bagatokulturnist-u-mezhax-odniyeii-kraini-afriki-vrazhaye>.

³ Chimamanda Ngozi Adichie. The danger of a single story. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.ted.com/talks/chimamanda_adichie_the_danger_of_a_single_story/transcript?language=en.

розбудова всебічних зв'язків із цією країною та посилення присутності України в інформаційному просторі Південної Африки.

Загальним висновком щодо ролі окремих культурних ініціатив у розбудові культурної дипломатії України буде значення впливу на контент саме на рівні мистецької та експертної спільноти, але не державних інституцій.

Саме перед таким контентом відкриваються можливості культурної дипломатії на світовій арені. Адже в цьому випадку проект працює з так званими «цінностями розвитку», які в державних стратегіях, зважаючи на стан війни та застарілу систему управління, на жаль, поступаються «цінностям безпеки». «Каїсе-дра» як проект культурної дипломатії працює з такими цінностями, як відкритість, прозорість, розбудова довіри, що дозволяє дискусію з найгостріших питань.

Контент культурної дипломатії має відповідати запитам суспільства, розуміти суспільство. В такому випадку цільовою аудиторією мистецьких проектів будуть різні його (цього суспільства) представники. Якщо мистецтво є нецікавим (не

сприймається) у власній країні, воно має дуже низькі шанси на успіх за кордоном.

Одним із найгостріших питань культурної дипломатії України є питання якості її контенту. Його селекція є завданням куратора, як і дотримання основного принципу сучасної культурної дипломатії – діалогічності. Якщо діалог у проекті відсутній – він не «зачепить», не викличе жодного інтересу. Тому таким важливим є сучасний компонент, готовий провокувати розмову. Обмін думками між сучасними артистами можливий практично завжди, зважаючи на дотичність більшості «гаражних» тем навіть у глобальних масштабах. Тим більше, якщо країни переживають подібні досвіди трансформацій, на чому акцентує проект «Я на тебе чекатиму під каїсе-дра».

Зрештою, у ньому перш за все йшлося, аби запропонувати бачення культури у її множинності і розмаїтті насамперед українській аудиторії. Досягнувши цього, проект іде далі – назустріч численним і розмаїтим культурам Африканського континенту, розповідаючи про Україну з власного досвіду.